

१.४ कविता आणि कवी

अशी असावी कविता, फिरून
तशी नसावी कविता म्हणून
सांगावया कोण तुम्ही कवीला
आहांत मोठे ? पुसतों तुम्हांला

युवा जसा तो युवतीस मोहे
तसा कवी हा कवितेस पाहे;
तिला जसा तो करितो विनंति
तसा हिला हा करितो सुवृत्ती

लाडीगुडी चालव लाडकीशीं
अशा तऱ्हेने, जरि हें युव्याशीं
कोणी नसे सांगत, थोर गौरवें
कां ते तुम्ही सांगतसां कवीसवें ?

करुनिया काव्य जनांत आणणें,
न मुख्य हा हेतु तदीय मी म्हणे;
करुनि तें दंग मनांत गुंगणें,
तदीय हा सुंदर हेतु मी म्हणें

सभारूची पाहुनि, अल्प-फार
रंगीं नटी नाचवि सूत्रधार;
त्याचें तयाला सुख काय होय ?
तें लोक निंदाभयही शिवाय !

नटीपरी त्या कविता तयाची
जनस्तुती जो हृदयांत याची ;
पढीक तिचे परिसूनि बोल
तुम्ही कितीसे भुलुनी डुलाल ?

स्वभावभूयिष्ठ जिच्यांत माधुरी,
अशी तुम्हांला कविता रुचे जरी,
कविस सोडा कवितेबरोबरी
न जाच वाटेस तयाचिया तरी

तयाचिया हो खिडकीचिया, उगे,
खाली, तुम्ही जाऊनि हो राहा उभे,
तिच्या तयाच्या मग गोड लीला
ऐकूनि, पावाल तुम्ही मुदाला !